

Till vårt svenska språk.

Ett språk? En samling ord! Hvad mer?
Blott fanatismen däri ser
Ett mål att blindt förguda.
Om tanken blott, som höljet bar,
Var tydlig, konsekvent och klar,
Stor sak hur orden ljuda!

Så kunna alla ömma band,
Föräldrar, vänner, fosterland,
Som fördomar få vika.
Hvarför just desse, hon och han?
En torfva jord eller en ann,
Det kan just kvitta lika!

Nej, bort med denna apati,
Som under namn af fördomsfri
För alt har känslor kalla;
Just denna torfva, detta land
Och detta folk på mo som strand
Vi älska framför alla.

Men märk! Vårt land, vi älska det
Sådant historien det oss gett,
Ej efter teorier;
Finsk tro och ära, finsk natur,
Men genomträngd af svensk kultur,
Se där hvad vår „mani“ är!

Vi älska dig vårt modersmål
Du härliga, med klang af stål,
Vi tjasas af den gloria,
Som strålar kring dig klar och ren,
Ett oförvanskligt återsken
Ifrån en rik historia.

Ditt tonfall är för oss musik,
Du gör vår ande fri och rik
Då du oss låter slösa
Med dessa skatter, dem vår håg
Utur din diktnings rika våg
I ymnighet får ösa.

Du svenska språk, vi älska dig
Du följesven på livvets stig,
Som oss vår moder gifvit;
Och redan blott för hennes skull
Du mer än ära, gods och gull
Oss kärt och dyrbart blifvit.

Och om det därför spörjes hot,
Att sätta yxan till din rot,
Till värn vi samlas alla;
Och aldrig blifve det vår skam
Att dock en dag din ädla stam
För nesligt hugg må falla.

Nej, „ur vår kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp
Och när „Vårt Land“ vi sjunga
Så skall den klinga, fri från tvång,
Vår höga fosterländska sång
På skaldens egen tunga.

Ja, ständigt skall du bland oss bo,
Vårt modersmål, i värnad ro,
Ostördt af alla fäjder;
Och hvad vår framtid än oss ger
Skall högt det svaja ditt baner
I Suomis sköna näjder!

C. B.